

RUIS

SEPTEMBER 2007 - 11

WAARSCHUWING KRANT HONDENBITE (DOOD) 1/2007
EEN GRATIS UITGAVE VAN DE KRANT
WWW.KRANTEN.NL/WAARSCHUWING

Zaterdag 12/09

'HELL THRU TRIP' ism KRAAK

GR (FR)

Gregory Raimo's psych-freak solo escapades.

www.lesdisquesblasphematoiresdupalatin.tk

BEAR BONES, LAY LOW (BE)

Solo drone/kraut werk van Ernesto Gonzalez.

myspace.com/eatthesunrec

Deuren: 21.00u

Vrijdag 18/09

Cakehouse presents :

A PIECE OF CAKE (expo/releaseparty)

Voorstelling van een publicatie gemaakt door: Fré Linzen & Joelle Baetens, Joke Desmet & Sine van Menxel, Gerard Herman, Rufus Mich, Nel Aerts, Gilles Baeyes, Yannick Val Gesto & Shawna Teugels en Lieven Segers.

+ Volxkeuken deluxe

Deuren: 19.00u, Eten: 19.30u, Start: 21.00u

Dinsdag 22/09

LOS SIQUICOS LITORALEÑOS (ARG)

'El Pink Floyd de los pobres'

South American folk, subtle noise and angular beefheart guitars!

ism WORM

Zaterdag 25/09

Ultra Eczema's BRUISMELKFESTIVAL

CHARLEMAGNE PALESTINE (US)

Performer en agitator, een koffer vol teddyberen en drones zo dik dat u er op kan gaan zitten. _ www.charlemagnepalestine.org

ANTON BRUHIN (CH)

maakt sinds de vroege jaren '70 de waanzinnigste composities voor de stem en alle andere instrumenten die hij tegen kwam!

PETER FENGLER (NL)

Blijant en hilarisch performer, muzikant, charismatische presentator en de drijvende kracht achter DE PLAYER. _ www.stdsp.nl

RIA PACQUEE (BE)

Sinds de jaren '70 maakt Ria Pacquee bevreemdende performances, video's en foto's. _ www.riapacquee.be

COTOPAXI (DE)

12000 instrumenten en 2 mensen die daar tussen rond proberen te lopen. Suicide meets volksmuzak!

Vrijdag 02/10

FOLLOW THE SOUND Festival

THE EX (NL) + **HAN BENNINK TRIO** (NL)

Deuren: 19.00u, Volxkeuken: 19.30u, Start: 21.00u

Zaterdag 03/10

OORWERK NIGHT hosted by **ERIC THIELEMANS**

Deuren: 21.00u

www.followthesound.be

WWW.SCHELDAPEN.BE

d'Herbouvillekaai 36 Antwerpen / info@scheldapen.be

a new series of limited artist editions containing square 8" lathe-cut/printwork/artwork by DE PLAYER

www.deplayer.nl

MELTED MEN

(us/nl/fr)

GATE/MICHAEL

MORLEY (nz)

NO BRA (uk)

MoHa! (no)

FAT WORM OF

ERROR (us)

sep/nov × 2009
www.netwerk-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

STEPHAN
MATHIEU ×
LE
SYNCHRONOMÈTRE
× TAPE THAT

Event do. 24.09 × 20⁰⁰

Netwerk / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 × F +32 (0)53 70 97 72 × info@netwerk-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voorverkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Freedom (Grote Markt 10, Aalst) × Vynilla (Sint-Kwintensberg 38, Gent) × Op concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 20:30

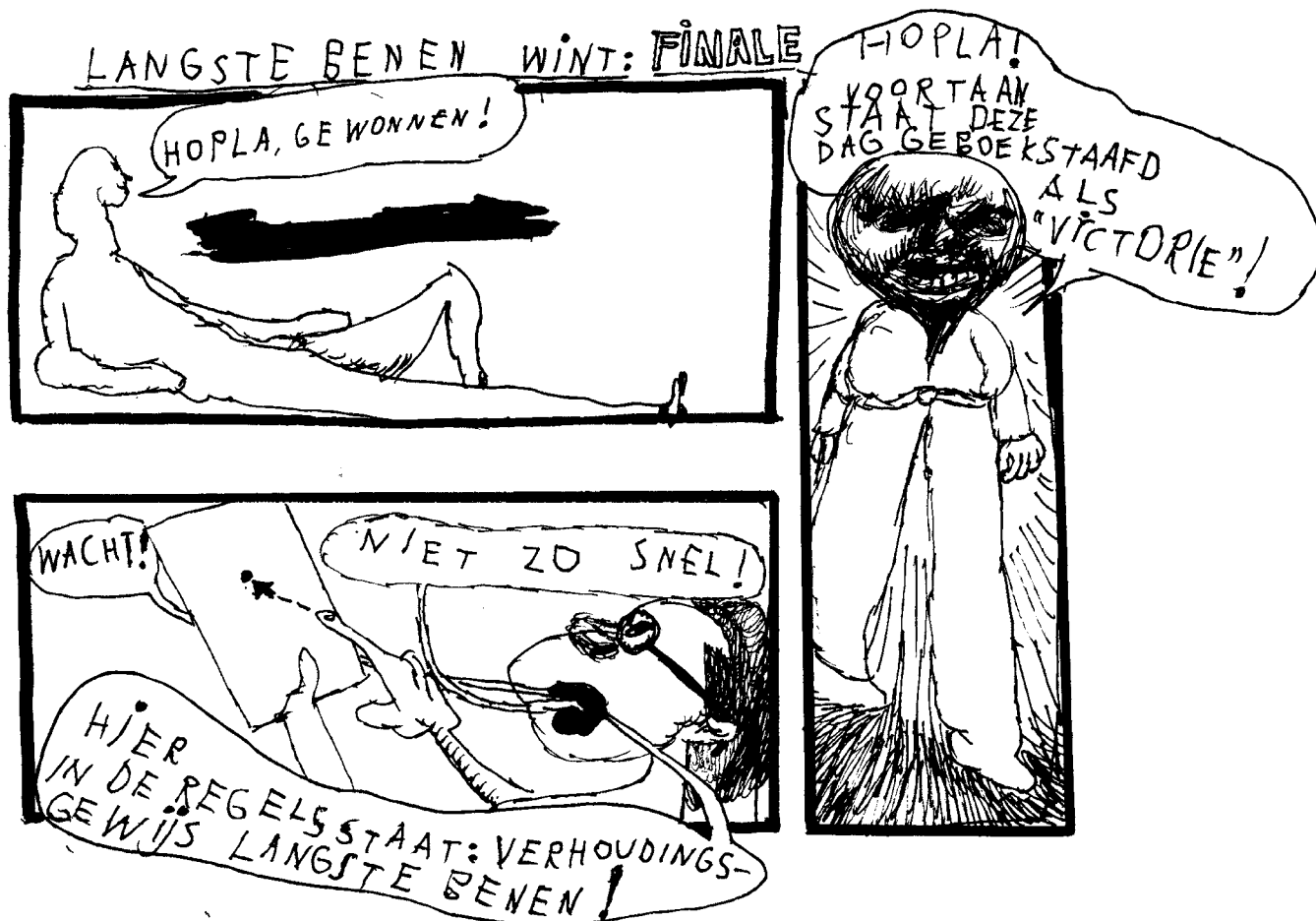
Met steun van de
Vlaamse overheid

Grote meerdaagse mainstreamrock-festivals vormen elke zomer het hoogtepunt van menig puber en KSA-leider. maar ook voor andere muzikliefhebbers zijn er overal in de buurt open vallen gestrooid. Je moet er meestal verder voor reizen, maar er spelen aanvaardbare bands en met een beetje geluk hebben ze er bungalows in plaats van campingsites. De rest van de formule blijft hetzelfde: ze kosten handenvol geld, het bier is er niet te zuipen, hamburgers en friet van karton, overdaad, ergens in een hoekje braken en met een beetje geluk toch nog een paar goeie concerten meepikken. Primavera, ATP, Green Man ... ze zijn de festivalduivels voor de witte middenklasse met een sympathieke platencollectie. Vijf jaar geleden kwam er nog zo een beetje bij in Nederland: ZXZW. De pretentieuze, maar "grappig bedoelde" knipoog naar het Texaanse festivalmonster SXSW, werd dit jaar onder vriendelijke druk van Amerikaanse advocaten voorgoed dichtgedrukt. Het festival besloot zijn naam te veranderen naar Incubate. "Incubate is een naam die het karakter van het festival weergeeft. Incubate staat voor de groei en het stimuleren van baanbrekende ontwikkelingen binnen de cultuur", aldus festivaldirecteur Joost Heijthuijsen. Aan de formule veranderde er weinig.

In vergelijking met andere grote festivals heeft Incubate enkele sterke punten: Tilburg, zowat de leukste stad van Zuid-Nederland, wordt voor enkele dagen omgedoopt tot een gemeenlijk open festivalpark, de vele concerten vinden plaats in intieme clubs, bars en galeries, de ticketprijzen zijn meer dan democratisch én je kan eten en drinken waar je wil (die frituur op de markt is wel nog erger dan het gemiddelde festivalkraam). Bovendien hoeft je geen duur hotel te boeken of je rug te breken in een krappe iglotent, want het gros van de interessante acts is samengepakt op de laatste festivaldag. En daar zit nu precies de keerkant van Incubate. Ook al zweren ze bij een open visie die freejazz naast black metal plaatst, het lijkt erop dat ze toch moeite hebben om keuzes maken. Als het over het "stimuleren van baanbrekende ontwikkelingen binnen cultuur" gaat, is er toch een redelijke kloof tussen de Anale Fase en Blues Control of tussen Papier Tigre en Hermann Nitsch. Daarnaast is het soms ook erg jammer dat er door de vele locaties en overlappingen vaak fantastische artiesten spelen voor slechts vier fans in een lege bar. Met een subsidie die Sun Ra Arkestra en Hermann Nitsch aankan als centrale gasten, moet het toch mogelijk zijn enkele radicale keuzes te maken in de programmatie, die ervoor zorgen dat die baanbrekende cultuur ook echt

banen kan breken, door toch een minimum aan publiek te bereiken. Tijdens de voorbije edities waren de sterke, kleine concerten vaak zwaar onderbevolkt tot bijna onbevolkt. Voor tourende buitenlandse artiesten, die op een festival toch een zeker publiek verwachten, is dit frustrerend. Voor het festival zelf zijn het simpelweg gemiste kansen. Dat bands spelen voor hun eigen publiek is nu net wat Incubate zou kunnen tegengaan. Daarvoor moet de grootste rommel er wel uitgefilterd worden. Met iets minder namen, een iets compactere presentatie en een iets strengere selectie, zou het festival snel een grote stap vooruit maken. Hierbij moet wel vermeld worden dat Incubate een progressieve weg is ingeslagen door te kiezen voor een zogenaamd "sociaal festivalmodel", waarbij iedereen via de web-community aan alle facetten van het festival kan meewerken. Of die opensource-ideologie en internetdemocratie kan samengaan met een kwalitatief festival voor vernieuwende kunsten is de grote vraag. Het is een goede wind in het gezicht van het elitarisme. Of hij hard genoeg zal stinken om potten te breken, valt nog af te wachten. Ik post mijn edito in ieder geval ook in de Opinion section, samen met de vraag om het orgelconcert van Nitsch te verplaatsen naar zaterdag. Dan ga ik dit jaar een heel weekend! - SM

Jon Hassell Aka-Darbari-Java (1983, EG)

Woorden: **Tommy Denys**

Frank had me nog gewaarschuwd: het wordt de warmste dag van het jaar. Plan geen activiteiten overdag, aldus de wijze KMI-man. En effectief, ik kon die dag geen actieve drummer of ijverige gitarist aanhoren. Waar ik naar verlangde was desolate woestijnmuziek, tonen die mijn bloed doorlopen ogen zouden doen kalmeren. Volle bak Aka-Darbari-Java dus. Het zand kroop van tussen de tegels. Jon Hassell, in 1937 geboren in Memphis, Tennessee, is een - nog levende - trompettist, die een belangrijke stempel drukte op de evolutie van wereldmuziek en avant-gardemuziek. Als jonge man studeerde hij aan een muziekconservatorium in de staat New York. Hij raakte er gefascineerd door de Europese seriële muziek, in het bijzonder het werk van Karlheinz Stockhausen. Midden jaren zestig vertrok Hassell naar Keulen om er twee jaar school te lopen bij diezelfde Stockhausen. Zijn klasgenootjes waren ondermeer Irmin Schmidt en Holger Czukay, die enkele jaren later de groep Can zouden oprichten. De ontmoeting met deze twee gekke Duitsers was voor

Jon Hassell een van de belangrijkste gebeurtenissen uit zijn Keulse periode. Een tweede scharniermoment voor Hassell was toen Stockhausen een stuk speelde van La Monte Young, de man die wordt gezien als de eerste minimalistische componist.

In 1967 keerde Hassell terug naar de VS om er verder te studeren. Daar ontmoette hij Terry Riley, die hem deed ontwaken uit zijn Europese avant-gardeperiode en iets nieuw inluidde. Als jonge kerel uit Memphis zou hij onder andere een bijdrage leveren aan Rileys belangrijke werk "In C".

Tijdens zijn afstudeerproject begon Jon samen te werken met La Monte Young en creëerde hij de "Solid State", een onzichtbare massieve sonische sculptuur die een hit zou worden in de Amerikaanse kunstwereld. Het werd het begin van een lange samenwerking met La Monte die tot eind jaren zeventig het meeste van Hassells tijd zou innemen. Tijdens deze periode werd hij de abstracte muziek stilaan moe en ging hij op zoek naar iets anders, wat hem in de schoot geworpen werd tijdens een

festival in Rome. Daar ontmoette hij de Indiaanse zanger Pandit Pran Nath. Tijdens Pandits soundcheck begon Jon spontaan trompet te spelen. Hassell beschrijft dit moment als "in een vijf eeuwen oude lens kijken". Het werd het fundament voor alles wat de Amerikaan hierna zou componeren.

In 1977 verscheen het eerste solowerk van Jon Hassell: Vernal Equinox. De nummers werden gedomineerd door ragalijnen met elektronisch gemanipuleerde trompetten, uniek van klank en al snel het handelsmerk Hassell. Je hoort dat hij een blaasinstrument bespeelt, maar je hoort absoluut geen klassieke trompet. Een bekendere samenwerking met Brian Eno en Daniel Lanois volgde even later in 1980 toen de lp "Possible Music" verscheen. Het werd een cruciaal album voor zijn carrière, maar even later volgde de echte bom: hij bracht "Dream Theory" uit, een werk dat klinkt als tribal met echo's uit Zuidoost-Aziatische muziek.

In 1983 was zijn nieuwe lp "Aka-Darbari-Java" klaar. "Aka" verwijst naar het Centraal-Afrikaanse woud, "Darbari" naar Indische ragas en "Java" naar het Indonesische eiland waar de unieke gamalanmuziek vandaan komt. Hassell werkte opnieuw met Daniel Lanois en maakte voor het eerst gebruik van digitale computertechnieken. Op de plaat bespeelt hij alle instrumenten, behalve de drums, die door de Senegalese traditionele drummer Abdou Mboup werden gespeeld.

Het album telt zeven nummers die alle genres in je platenkast versmelten. Je kan er echt alle registers van onze wereldmuziek op terughoren. Om maar een idee te hebben: als Hassell een stuk uit de plaat beschrijft, dan gaat dat als volgt: "Mijn trompet legt Indiaanse Darbarimotieven over Senegalese percussie, vervolgens wordt een orkest uit Hollywood van de jaren vijftig vervlochten met stemmen van Pygmeeën en gamalanwatervallen uit Java." Wat je in werkelijkheid hoort, is een sample van zangeres Yma Sumac vermengd met Pygmeegezangen, met op de achtergrond een klein beetje orkestratie van Les Baxter.

De plaat klinkt geen twee keer hetzelfde. Blijf ze maar spelen en loop binnen en buiten, je komt telkens terug in de muziek, zonder een idee te hebben waar het verhaal precies begon of eindigde. Tijdloos en grenzeloos, klassiek en modern door elkaar met een oneindig aantal referenties. Te beluisteren met een Calippo Orange of drie.

“ER MOET TWIJFEL, DISCUSSIE OF VERWARRING BLIJVEN”

Jo Lijnen en Koen Vandenhoudt vertellen over twintig jaar kunstencentrum Belgie.

Tekst : **Steve Marreyt**

Illustratie: **Jose de Miguel Salanova (p7) & Yannick_Val_Gesto (p8-9)**

Het is eind jaren tachtig. Hasselt is dood. Of op zijn minst hoogbejaard. De jeugd verveelt er zich te pletter. Er zijn geen jeugdhuizen, geen alternatieve podia, het culturaanbod is er ondermaats en slaapverwekkend. Maar zoals dat gaat bij ingedommelde steden, staat er een jonge beweging op om het roer eens professioneel om te gooien. Een vijftigtal Limburgse artistiekeelingen vinden dat het tijd is voor creativiteit en experiment. Na enkele multidisciplinaire festivals op verschillende locaties in de stad, komt de bende terecht in de Burgemeester Bollenstraat. Daar,

zowat halverwege een rustige woonbuurt, ligt twintig jaar later nog steeds Kunstencentrum BELGIE.

Ergens rond de eeuwwisseling betreed ik voor het eerst het Hasseltse walhalla voor muzikaal avontuur, voor een concert van Arab Strap. BELGIE is dan al een gevestigd cultuurhuis en “postrock” is nog geen scheldwoord. Het grootste deel van het publiek staat zich voor het podium te verwonderen over een beschonken Aidan Moffat die de groep al kwijlend nog een versnelling omlaag haalt. Ik hang een verdieping hoger mijn benen te bengelen onder de balustrade. Met mij is een

Kiewitse schone die de volgende ochtend vochtige make-upwatjes op mijn ogen komt leggen tegen de kater. Van haar moeder krijg ik een doosje Mikado's als ontbijt. “Voor op den trein”. Het saai en slapende Hasselt is aan mij compleet voorbij gegaan.

In het daarop volgende decennium openbaart BELGIE zich aan mij als het enige Kunsten-centrum dat zich op een consistente manier focust op nieuwe cultuur en sierlijk over de gangbare vallen huppelt. Het geheim? “Verschillende elementen”, volgens Jo Lijnen, die er de touwtjes in handen houdt. “Voortdurend initiëren ... en vervolgens loslaten. Wij proberen niet te *claimen*, noch artiesten, noch producties. We hebben rechtstreekse werkre-laties met artiesten, publiek, co-organisato-ren... We hebben geen artistieke dogma's. En we stellen de erkenning en subsidiëring ten dienste van onze eigen visie in plaats van onze ideologie aan te passen onder het mom van professionalisering.”

Diest-Hasselt

De koppige overtuiging en de eigenzinnigheid waarmee de werknemers van BELGIE hun handeltje runnen is bijna romantisch. Naast Jo Lijnen komt een groot deel van de muzikale verwezenlijkingen op conto van Koen Vandenhoudt, een Palmdrinkend, langharig wezen met een encyclopedische kennis over de undergroundcultuur uit de twintigste eeuw. Hij lijkt een beetje op een oude grunger, maar dan op zijn Vlaams. De vraag naar zijn muzikale achtergrond levert al gauw een serieuze biografie op: "Ik kom uit een familie waar muziek met de paplepel werd ingegeven. Leren omgaan met een instrument was verplichte kost. Maar die schoolse aanpak week op vijftienjarige leeftijd al snel voor een drumstel en de Diestse punkband The Burglars. Nu ja, het was 1981, dus postpunk eigenlijk, maar dat hadden wij zo nog niet begrepen. Ik mocht nog niet op café, maar kon via muziek toch al snel kennis maken met inspirerende plaatsen als het Paenhuys (Diest), 't Streepkje (Hasselt), Duizend Appeltjes (Antwerpen), VUB cultuurcafé (Brussel) en STUK (Leuven), waar we moesten spelen. Halfweg de jaren tachtig opende er zich voor mij een hele nieuwe wereld tijdens mijn nooit afgemaakte studies aan het RITS. Rond de tijd dat de SST-golf (platenlabel van Black Flaggitarist Greg Ginn, n.v.d.r.) doorbrak, werd naar concerten gaan, fuiven organiseren, tijdschriften scoren en vooral platen kopen steeds belangrijker voor me. Samen met Pascal Cools (grafisch ontwerper, collega-filmfreak en briljant gitarist) begon ik Sound in Motionfeesten te organiseren. Luc Jacobs (Alien), Tom Deweerdt (Lowlands), Katrijn Sermeus en ikzelf draaiden plaatjes, maar abstracte beats werden toen niet echt gesmaakt. We wilden echter verder gaan met Sound in Motion. De uitdaging was om beeld en geluid te combineren en artiesten uit te nodigen die we zelf hoog hadden zitten. Ik kende BELGIE, maar verhuisde net voor het openging naar Antwerpen en ging er pas in 1995 voor het eerst een kijkje nemen. Jo speelde in de jaren tachtig bij Philadelphia Five, EBM van het eerste uur, dus die kende ik wel van zien, maar ik leerde hem pas later kennen. John S. Hall (King Missile) is het eerste concert dat ik adviseerde. Het leidde tot het eerste Sound in Motionfestival waar we echt van droomden met artiesten als Ikue Mori, Kato Hideki en David Watson, The Boxhead Ensemble met Jim White, David Grubbs, Will Oldham ... Tot 2001 ben ik als vrijwilliger blijven werken. Ik kreeg meer en meer rechtstreekse contacten met artiesten en organisaties en sinds 2001 ben ik er voltijds in de weer."

Mondialisering

BELGIE is groot geworden in een tijdperk waar de cultuurwereld op zijn kop gezet werd. De opkomst van internet en nieuwe sociale netwerken maakte brieven schrijven overbodig. Dat mondialisering de belangrijkste evolutie geweest is in die twintig jaar, daar zijn Lijnen en Vandenhoudt het volmondig over eens. "Er zijn geen grenzen of obstakels meer voor artiesten met een visie en een open vizier", vertelt Jo. "Ze kunnen hun eigen connecties maken, hun eigen parcours kiezen, hun eigen partners zoeken, virtuele samenwerkingsverbanden aangaan. Vroeger hing dat heel hard samen met de filterende rol van managers of boekingsagenten die vooral het zakelijke en niet het artistieke belang behartigden."

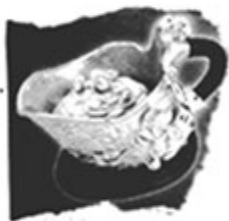
"Die evolutie van op de eerste rij meemaken is behoorlijk heftig", treedt Koen hem bij. "Internet en e-mail en *kids* die er sinds het ontstaan mee aan de haal gaan: fantastisch!" Het is een andere wereld nu voor de gemiddelde muziekfreak. Platen bestel je niet per se meer in de winkel, maar liever direct via Amerikaanse mailorders omdat de dollar zo laag staat. Shows ontdek je sneller via Last.fm en Facebook dan door de poster in het cafétoilet. Het heeft volgens Koen allemaal in de kaart gespeeld van de ontvoogding, waar ook BELGIE hard heeft aan meegebouwd. "Het is fijn om te zien hoe dingen doorgroeien, opgepikt worden door een groter of meer divers publiek en meerdere organisaties. Hoewel dat natuurlijk geen doel op zich is. Er zijn ook meer spelers nu, meer initiatieven, meer stimulansen, meer kansen. Dat is een mooie vaststelling." Dat het kunstencentrum een belangrijke hand heeft in de presentatie en ontwikkeling van nieuwe cultuur heeft Jo Lijnen ook duidelijk kunnen maken aan de verschillende overheden. Stad Hasselt en de provincie Limburg ondersteunden vorige maand nog de aankoop van een nieuw pand voor hun internationaal productieplatform Open Circuit. "Gedurende jaren werd kc BELGIE vooral aanzien als een "experimentele nichewerking" voor rare kwibussen. Met behoud van onze visie en aanpak zijn we dit stadium ontgroeid. Er is nu artistieke nieuwsgierigheid. Men beseft meer en meer dat de dingen die hier gebeuren op het scherp van de snee zijn en nationaal tot internationaal vaak in de frontlinie van nieuwe ontwikkelingen staan."

Vrijbuiters

Op 19 september viert kc BELGIE zijn verjaardag met een festival en een party. Daarvoor komen onder andere de Duitse krautpioniers van Cluster naar Hasselt. Met nog een reeks hete hedendaagse acts, wat dj's en beloofde verrassingen zet BELGIE zich schrap voor de volgende twee decennia. De grootste uitdaging is voor Jo om niet op zijn lauweren te gaan rusten: "Om oprecht als kunstencentrum te blijven functioneren, moet je een vrijbuiterrrol blijven opeisen. Er moet per definitie twijfel, discussie of verwarring blijven over dat waarmee je bezig bent of dat wat je van plan bent. Zowel bij het publiek als bij de overheden of commissies. Neem je die twijfel weg, die intentie tot vernieuwen, verrassen en ontdekken, dan misken je de kern van je opdracht als kunstencentrum." "Belangrijk is ook dat wij hier een zo breed mogelijke canvas trachten te behouden voor inspirerende artiesten, vrijwilligers, collectieven en bevlogen mensen die eigenlijk de kern vormen van heel de werking", voegt Koen daar nog aan toe. "Daaraan meewerken is eigenlijk een hele eer."

20 jaar kc BELGIE op 19/09 met Cluster (d), R.O.T. (b), Amolvacy (us), Blues Control (us), Tropa Macaca (pt), Gol (fr), The Last Gifted (b). Koen Vandenhoudt presenteert Freakscene op Radio Centraal, op maandag van 20u30 tot 22u.

超越了一個普通風水

截稿前號外

動前的話語

為未行運港人佈救亡局！
火戰爭〉揭示八月翻生期！
到底發生什麼事？

人注目的時
為要閱讀

毒學如平一葉難更今

化，已是不能不承認的社會現象。

奇文已經成為圈中人士每年必看的奇文，
令通勝進一步成為華人社會最愛談論的書
上昇，直追運程書，而同時擁有兩部一樣

因為他超越了一個普通風水師的能
多角色，而且辦辦通，事事成就，大師一直以來就有點石成金
富人生經驗之外，主要是大師出身優越，是傳理系的大學生，
術數，難怪他已跨國性地大大推動風水命理，近年他已慢慢成
，超越了前人的成就，李居明的「居明學」已經是一個生招牌。

這是任何人或取代他，因為大師有大師的風采風格，
師，他在... 亦已經成派... 他全無...
，他要行... 路，成...
他又，要在...
大師...
的道...
！...
進入...
上半...
，會...
最難...
謀求...
大師...

道家所...
置為...
占吉...
人...

字，並...
的人毒回...
年...
重的人...
申呢？...
要學保...
步看...
自己扭...
十日

“EEN SCHAAP OPENSNIJDEN IS OOK EROTISCH”

Bloed, geitendarmen, kruisigingen, atonale fanfares en mannen die hun piemel insmeren met varkenshersentjes. Het is maar een stuk van het decor van een van de meest indrukwekkende Gesamtkunstwerken van de twintigste eeuw: het Orgien Mysterien Theater, een totaalspektakel dat het leven zelf viert. De bedenker is de Weense actionist **Hermann Nitsch**. Al sinds de vroege jaren zestig bouwt hij aan een oeuvre waarin ritualisme, mysticisme en perversiteit centraal staan. In zijn kasteel in Prinzendorf, te midden van de wijngaarden, oefent de baardige zeventiger het hogepriesterschap uit over landerijen, assistenten en slachtafval.

Tekst: **Steve Marreyt**

Illustratie: **Wim Lots**

Op het moment dat mijn oproep in de Weinviertel wordt beantwoord, krijg ik niet zijn assistente Annette aan de lijn, die voor tolk zou spelen, maar Nitsch zelf. “Her English is not better than mine and if people want to understand me, they can understand me”, verzekert hij me, nog voor ik mijn eerste vraag kan stellen. Tussen de hoestbuien en wat onverstaanbaar gemompel door, speelt zich vervolgens een vrij bizar interview af waarvan het kernwoord “intensiteit” is.

U bent net terug van de opening van de “45 Jahre Hermann Nitsch”-tentoonstelling in Salzburg. Hoe voelt dat, zo’n retrospectieve?

“Mijn eerste retrospectieve was al twintig of zelfs dertig jaar geleden. Dat is het probleem van een zeventiger. (stille)”

Euhm ... in uw performances is de link tussen kunst, het leven zelf, rituelen en mysticisme vrij gemakkelijk te leggen. Maar als je bijvoorbeeld

enkel naar uw muziek luistert, zijn die connecties minder gemakkelijk te leggen. Hoe gaat u daarmee om?

“Mijn muziek maakt, net als alle andere facetten, deel uit van mijn Gesamtkunstwerk. Je kunt dat zien in de traditie van mensen als Wagner en Scriabin. Dan is er een evolutie gekomen in de richting van performances en veel artiesten die “happenings” begonnen doen. Wat ik doe is mijn Orgien Mysterien Theater; het ensceneren van iets dat verwant is aan die happenings. Als er iets écht gebeurt, kun je dat ervaren met alle vijf je zintuigen. De basis van mijn muziek is een excessieve ervaring: schreeuwen, lawaai maken ... Dat is ook de basis van drama volgens mij. Mijn muziek is wel geëvolueerd in de richting van orgelgeluid als een soort sublimatie, maar de basis is altijd dezelfde gebleven: een nood aan excès en meditatie.”

Wat ik eigenlijk wil weten is wat de spanning is

tussen de verschillende aspecten van uw Gesamtkunstwerk als ze los van elkaar beleefd worden.

“Als er delen van mijn Gesamtkunstwerk apart vertoond worden, is dat enkel om didactische redenen. Om het uit te leggen aan de mensen. Maar de connectie naar het geheel blijft er altijd. Op de achtergrond speelt altijd mijn Orgien Mysterien Theater. De delen kunnen alleen gepresenteerd worden, maar ze kunnen niet alleen “bestaan”. ”

Hoe verhoudt uw muziek zich tot die van tijdgenoten zoals Terry Riley en La Monte Young? Is er een verwantschap of ziet u dat liever strikt individueel?

“Ik ben beïnvloed door heel veel verschillende soorten muziek, door de hele muziekgeschiedenis eigenlijk. De tweede Weense school van Schönberg, Berg en Webern is wel heel belangrijk geweest voor me, maar componeren in hun stijl is onmogelijk in relatie tot mijn Theater. De enige componist die me echt, maar dan wel indirect, beïnvloed heeft is John Cage met zijn aleatorische methode. En La Monte Young mag ik heel graag ... Dus ja, er zal wel ergens een overeenkomst zijn.”

Anderzijds heeft uw kunst heel wat artiesten beïnvloed die zich op totaal verschillende terreinen bevinden. Ik denk maar aan de industrialscene van de jaren tachtig of zelfs hedendaagse black-metalbands. Luistert u naar hedendaagse muziek?
“Iedereen beïnvloedt elkaar. Ik luister niet echt

Het valt me op dat er in uw werk zelden of nooit expliciete seks voorkomt, terwijl dat toch niet vreemd zou zijn met een focus op “het zijn” en de extase?

“Wel, als je iets mist is dat niet mijn probleem (lacht geërgerd). Die extase is voor mij iets veel abstracter. Ik vind een schaap opensnijden ook erotisch. Alles is erotiek. Alles is seks.”

Toen u uw ideeën begon te ontwikkelen, in de vroege jaren zestig, waren de mensen geschokt en ontzet. Nu bent u een gerespecteerd kunstenaar met twee eigen musea en u shockeert enkel nog hard-line vegetariërs. Is uw idee over de relatie tussen kunst en publiek veranderd over de jaren?

“Luister, ik ben er nooit op uit geweest om te shockeren. Het is voor mij altijd enkel belangrijk geweest om intensieve momenten te tonen. Neem nu Koning Oedipus van Sophocles, dat is intensiteit. Dat heeft niets te maken met het slechte of met perversiteit. Het is gewoon pure energie. Dat is wat ik ook wil brengen. Iets in de lijn van het Isenheim altaarstuk van Matthias Grünewald of “Het Laatste Oordeel” van Michelangelo ...”

Maar het publiek kijkt nu toch anders naar uw werk dan vijftig jaar geleden?

“Dat is een oude en zeer normale situatie. Als kunst iets nieuws brengt, brengt het ook problemen met zich mee. Over de jaren worden de problemen kleiner, maar niet in intensiteit. En hoe dan ook heb ik de laatste jaren genoeg problemen gehad.”

U bent binnenkort de centrale gast op het Incubatefestival in Tilburg. Dat festival is gebaseerd op het democratische van web communities. Zij willen programmeren, financieren en beleid opentrekken naar het publiek. Kunt u zich vinden in zo’n nieuwe vorm van artistieke democratie?

“Ja, ik heb mijn werk altijd naar het “normale” publiek willen brengen, maar dat is tot dusver moeilijk gebleken. Het is namelijk nodig om hen te onderwijzen. Om hen te laten begrijpen hoe je kunst moet zien, of maken.”

Wat is uw favoriete horrorfilm?

“Geen idee. Ik ga eigenlijk nooit naar de film.” -SM

naar zulke muziek, maar ik weet dat het bestaat en dat maakt me gelukkig ... omdat we er soms een zelfde visie op na houden. Ik kan niet echt zeggen dat zij mij beïnvloeden, maar misschien beïnvloed ik hen wel. Dat zou inderdaad kunnen.”

U focust voornamelijk op het lijden, het negatieve, het perverse etc. Put u geluk uit het creëren? Denkt u dat de artiest door de presentatie van het tragische lijden en het mislukken het tegenovergestelde kan bereiken?

“Ik heb net een nieuw boek uit over mijn werk dat “Das Sein” heet. Mijn Theater is eigenlijk een soort ontologie. Als ik naar het leven en naar de creatie kijk dan is er alles: pijn, geluk, lijden, dood en extase. Ik toon alles wat “is” in mijn kunst.”

Dus uw werk gaat niet vooral over het negatieve?

“Nee, absoluut niet.”

Herman Nitch is de centrale gast op het Incubate festival van 13 tot 20 september 2009. www.incubate.org

AMOLVACY: EEN ANOMALIE IN AARON MOORES MUZIKALE EVOLUTIE?

Het instrumentarium van **Aaron Moore** bestaat uit cello, percussie, piano, trompet, stem en viool en uit alle andere objecten die geluid kunnen produceren. Moores muzikale output valt uiteen in een brede waai-er aan activiteiten waarbij het experi-ment de rode draad vormt. Zo was hij bijvoorbeeld op 7 juni 2007 een van de leidende drummers op Boredoms' 77 Boadrum, is hij stichtend lid van Volcano The Bear en brengt hij so-lowerk uit. Dit jaar alleen al leverde hij met Anla Courtis "Brokebox Juke" af, met Textile Orchestra "For The Boss" en binnenkort is er "A La Lu La", Amolvacy's tweede release die de band voor enkele concerten naar Europa brengt. En dat is nog maar het topje van de ijsberg.

Tekst : **Hans van der Linden**
Illustratie : **Matt Lock**

Popmuziek als uitdaging

Moore is steeds met meerdere muzikale projecten tegelij-kertijd bezig geweest en dat aantal is de laatste jaren al-leen maar toegenomen. Op dit moment werkt hij aan vijf of zes muzikale projec-ten. Zijn muzikale activiteiten vatte hij aan in het Engelse Leicester. "Ik geraakte ongeveer gelijktijdig bij Songs of Nor-way en Volcano The Bear betrokken, met als gevolg dat ik nu al veertien jaar aan het multitasken ben. Mijn muziek evolueert continu in verschillende rich-tingen. Naarmate de tijd verstrijkt wordt mijn muziek muzikaler, zeker de laatste paar jaar. Ik gebruik mijn stem meer en meer en ben zelfs onlangs lid geworden van Freetime, waarmee ik voor het eerst in een "pop"-band speel. Door Freetime als "pop" te bestempelen gebruik ik die term misschien wat breed, maar in ver-gelijking met mijn andere projecten is het écht wel pop. Freetime heeft mijn drumstijl enorm vooruit geholpen en is eigenlijk een hele uitdaging voor mij. Het is grappig dat net dit popproject voor mij

zo spannend is."

Het meest uitdagende blijft echter het solowerk. Moore beschouwt dit als twee projecten in één, waarmee hij enerzijds op het opname- en anderzijds op het liveaspect doelt. De solo-opnames zijn erg op songs gebaseerd terwijl de soloconcerten meer open en geïmproviseerd zijn en haast een ritueel karakter heb-ben.

Amolvacy is als band het moeilijkst te beschrijven. Moore is er zelfs niet helemaal zeker van hoe dit met zijn andere projecten rijmt. Op muzi-kaal vlak is het verschillend van al het andere dat hij doet. Misschien is het een anomalie in zijn evolutie?

Moore houdt omwille van verschil-lende redenen van alle episodes in zijn muzikale evolutie. De begin-periode van Volcano The Bear was voor hem echter de meest diepgaande. "Dat moment voelde aan als het samenkomen van vier gelijkgezinde zielen die de regels over hoe muziek te maken abrupt naast zich neerleg-

den. Het gevoel dat elk geluid muzikaal beschouwd kan worden stond centraal, alsof muzikanten samen van een klif in het onbekende sprongen. Die periode was ongemeen spannend en heeft elk geluid dat ik nadien gemaakt heb mee bepaald.”

Brooklyn en Quakes

In oktober 2006 verhuist Moore naar Brooklyn om met Sheila Donovan te trouwen. De geliefden hadden elkaar ruim een jaar voordien leren kennen toen Moore als drummer met Nightingales in Noord-Amerika op tour was. Tall Boys, Donovans toenmalige band, verzorgde het voorprogramma voor de laatste show. “Ik verwachtte niet verliefd te worden, Engeland te verlaten en te trouwen, maar het leven is nu eenmaal onvoorspelbaar”, aldus Moore.

Na de tour met Nightingales vertoeft Moore vaak in Sheila's aanwezigheid in New York, waar hij met muzikanten wil samenwerken. De enige band waar hij een gelijkaardige vibe als bij Volcano The Bear aantreft, is No-Neck Blues Band. Hij contacteert hen en Quakes antwoordt. Nadat ze enkele cd's uitgewisseld hebben, beslist het tweetal om samen te spelen. Tijdens zijn volgende bezoek ontmoet hij Quakes in levende lijve. Donovan komt later die dag langs, waarop Quakes voorstelt dat ze met hun drieën een project beginnen.

Braziliaanse vrouw

Amolvacy bestaat uit Aaron Moore, Dave Nuss en Sheila Donovan. Moores vrouw is naast muzikante ook lid van het experimentele Laboratory Theatre Company. De drie leden dragen allen in gelijke mate bij tot de muziek van Amolvacy. Er zijn onmiskenbaar aspecten van Volcano The Bear en No-Neck Blues Band aanwezig, maar ook Donovans aanpak drukt een stempel op het groepsgekluid. Haar krachtige vocale bijdrage

is een belangrijk bestanddeel van Amolvacy.

De band wordt al snel een platform om op andere manieren met geluid om te gaan en neemt daardoor voor de leden een unieke plaats in. Er is een continue evolutie. Eerst gebruikt de band twee drums en Donovans stem, om er vervolgens viool en cello aan toe te voegen. Donovan begint ook te drummen, iedereen neemt viool en cello ter hand en tot slot slaat het drietal collectief aan het zingen. Vrijheid, openheid en hypnotiserende ritmes staan bijgevolg centraal, doch het feit dat het instrumentarium integraal uit akoestische instrumenten bestaat, bepaalt eveneens in grote mate het geluid van Amolvacy.

Amolvacy is een ervaringsexperiment. Moore wil Amolvacy niet definiëren omdat iets definiëren voor hem synoniem staat met het wegnemen van de opwindende gebeurtenis. Alles gebeurt dan ook spontaan, zowel de muzikale creatie als de naamgeving. “Ho-Ho-Kus” is de naam van een dorp waarlangs de band voorbijrijdt met de trein van New York City naar de Black Dirtstudio. De naam Amolvacy is dan weer gebaseerd op een foutieve spelling van de naam van een Braziliaanse vrouw waar Sheila ooit mee werkte. Amolvacy gaat over verandering.

Garganta & Pantagruel in de Black Dirtstudio

De meeste nummers ontstaan in de studio. Moore, Quakes en Donovan repeteren om optredens voor te bereiden, maar spelen niet op regelmatige basis samen. Tot nu toe bezochten ze No-Neck Blues Bands Black Dirtstudio op jaarlijkse basis. Amolvacy nam er twee albums op en een volgende is alvast klaar om gemixt te worden.

In de studio improviseert het drietal

als een band, als duo of solo. Bij bepaalde nummers komt veel editing en overdub kijken, terwijl andere nummers als improvisaties overleven. Die aanpak is een beetje dezelfde zoals bij Volcano The Bear, in die zin dat alles kan. Amolvacy pinte zich niet vast op een bepaald proces. Tekstueel gebruikt de band teksten van de hand van Quakes of Sheila of bestaande teksten. François Rabelais speelt bijvoorbeeld op “Ho-Ho-Kus” een rol omdat Sheila het boek “Gargantua & Pantagruel” mee naar de eerste opnamesessie bracht. De tekst deed dienst als basis voor haar vocale improvisaties. Moore schreef zelf nog geen teksten voor Amolvacy en probeert zijn stem niet al te vaak te gebruiken omdat ze volgens hem niet bij de groep past.

Livepunkrockshow

Amolvacy's liveshows zijn in tegenstelling tot die van de No-Neck Blues Band niet op performances gebaseerd. Het gebeuren heeft meer weg van een livepunkrockshow. De concerten zijn erg energiek en explosief en Donovan vertoeft vaak in het publiek. “We speelden een paar shows waar ze het podium verliet zonder dat ik dat opmerkte. Plots keek ik op en vroeg ik me af waar ze heen was, waarop ik ze echt midden in het publiek aantrof.” Amolvacy speelde echter nog niet zo vaak live. “Ik ben nieuwsgierig hoe een geconcentreerde periode van optredens ons zal beïnvloeden, zowel muzikaal als op het podium.”, aldus Moore.

Amolvacy speelt op 18 september in Brussel (Les Ateliers Claus, Kraak), op 19 september in Hasselt (twintig jaar ke BELGIE) en op 20 september in Tilburg (Incubate).

www.myspace.com/aaronmooretheaccidental
www.myspace.com/amolvacy

Quakes is Moores bijnaam voor Nuss. Hij is afgeleid van “Nuss Cakes” wat zijn eerste bijnaam was. Dat werd afgekort tot “Cakes” wat op zich weer verbasterde tot “Quakes”.

“STANDARD IS DE SLECHTSTE VOETBALCLUB IN BELGIË”

Luik heeft meer fraais te bieden dan enkel Standard en live heroïnegebruik. **Pierre-Yves Bihet** bijvoorbeeld, de enige hoop voor Wallonië om er muzikaal weer bovenop te komen. Vanop zijn bureau in het Reyndersministerie runt hij het Young Girlslabel, Het Au Revoir Netlabel en Venice Beach Communications. Hij heeft een verleden in de travestiemetal, houdt de Wallonoise in leven als Congestion Nasale en is een van de weinige die de stad nog van interessante concerten voorziet. Wij hadden nog een blanco paginaatje in Ruis en besloten om hem wat ontspanning te bezorgen tijdens een stresserende werkdag.

Tekst : **Steve Marreyt**

Heb je tijd om wat vragen te beantwoorden?

Ja, ik zit wat dronken op mijn bureau hier. Gisteren naar gr'Ambacht geweest in Mechelen.

Aah, hoe waren de shows?

Heel cool. Gr'Ambacht is de nieuwe plaats om te crashen. Peter B deed iets heel sterks, het was meer dan muziek. *And the boy from Antwerp (Bottoms Of Black Lakes, nvdr) did some fucking good Korg attack. Ça m'a donné envie d'écouter les vieux throbbing ghistle & that's a good thing.*

Denk je dat Reynders ermee zou kunnen lachen dat je nu Ruisvragen

zit te beantwoorden?

Ook al is Didier Michel Daerden niet, hij is toch nog steeds mijn vriend.

Surf je soms naar porno tijdens de werkuren?

"God only knows". Een goed nummer en ook een goed antwoord.

Kan je daar naar muziek luisteren? Zoja, wat staat er op momenteel?

Ja. Naked On The Vague – All Aboard

Wat gebeurt er eigenlijk in Luik behalve Standard?

Standard is de slechtste voetbalclub in België. Die hebben niets

met Luik te maken. Zij hebben de dood op hun geweten van de enige goede club in mijn stad: LE ROYAL FOOTBALL CLUB LIE-GEOIS!!! Ok, wel, ik zet een show op met Astro (jp), nog een andere Japanse activist, Blops, Moysk en onze locale noiseheld G.S.0.7. op 7 september. In oktober doe ik Sister Iodine hier en in november Basshaters. En waarschijnlijk nog heel wat meer.

Hoe voelt het om labelbaas/concert promoter/muzikant te zijn in Wallonië?

Ik weet het niet en het interesseert me niet. Ik denk liever niet aan Wallonië. Ik voel me geen Waal en

ook geen Belg. Er is geen identiteit voor mij. Maar ja, het is hier moeilijker want er zijn hier bitterweinig mensen die kleine labels runnen of intieme shows organiseren. Maar als je eerlijk bent en je doet graag wat je doet, dan is alles mogelijk. Het enige probleem is geld, maar dat valt makkelijk te omzeilen.

Maak je nog muziek de laatste tijd?

Ik ben heel lui. Ik heb veel opgenomen maar ik release liever muziek van anderen. Onlangs heb ik nog wat techno / acid / dansmuziek gemaakt, maar dat zal waarschijnlijk voor altijd enkel op mijn computer staan. Misschien maar best ook.

Wat brengt de toekomst voor Young Girls records?

Torturing Nurse / Bruital Orgasm split c-10
Arklight cd-r
Mauro Pawlowski / Jean DL / Teun Verbruggen live cassette
Maurizio Bianchi - erthion - & veel veel meer...

7 september in La Zone te Luik: Astro (jp), Kouhei Matsunaga (jp), Blops (b), Moysk (b), G.S.0.7. (b)

Reviews

DE TANDARTS Ton Lebbink

een tandarts uit Leiden
trok de vijfde mei
zijn hoofd opzij
om spattend tandvlees te vermijden

Brein van Hersen

Titel

Het Duitse **CLUSTER**, opgericht in 1971, geldt als een van de mijlpalen in de muziekgeschiedenis, op het kruispunt tussen krautrock en ambient. Anno 2009 is de band - intussen herleid tot Dieter Moebius en Hans-Joachim Roedelius als kernbezetting - aan de tweede reünie toe en zelfs aan de eerste officiële release in achttien jaar. *Qua* beschrijft Clusters zoektocht naar nieuwe concepten waarbij de band blijkbaar niet, of slechts met mondjesmaat, wil hervallen in hun oude successen. Dat is jammer, want albums als *Cluster II* en *Zuckerzeit* zijn anno 2009 nog steeds baanbrekend. Dit kan echter niet echt over *Qua* gezegd worden, waarop Cluster maar liefst zeventien korte, interessante composities neerpoot, die het midden houden tussen soundscapes, ambient en gekunstelde ideeën, maar waarbij de drive van weleer helaas grotendeels afwezig is.

PETER BRODERICK, in een parallel bestaan violist bij het Deense Efterklang, weet de nodige variatie te leggen in zijn solowerk. Zoals de werktitel aangeeft is *Music for Falling From Trees* melancholisch in opzet en ademt de plaatzekere tristesse uit. In de liner notes geeft Broderick dan ook aan dat hij dit werkstuk maakte als begeleiding van een dansvoorstelling over een man in een psychiatrisch ziekenhuis die in extreme situaties zijn identiteit tracht te behouden. Brodericks verhaal telt zeven episodes en combineert, met piano en viool, de epiek van het vroege werk van Jóhann Jóhannsson met de serene pracht van Rachels om zo een sfeervol doch ietwat homogeen schijfje af te leveren.

Labelgenoot **SLEEP WHALE** gaat op *Little Brite* deels dezelfde epische richting uit. Kernleden Joel North en Bruce

Blay laten zich door enkele gasten bijstaan om met gitaar, cello, viool, samples en andere ingrediënten een dromerige elektroakoestische plaat af te leveren. Het resultaat balanceert op de grens tussen melodie en sfeer, maar Sleep Whale laat op dit debuut toch vermoeden dat er meer potten gebroken kunnen worden, moesten ze tenminste een wat gewaagdere aanpak aan de dag leggen.

THE PUDDLE PARADE is in dat opzicht een meer stichtend voorbeeld. Ellen Evere, een Duitse die uiteindelijk in Utrecht verzeild geraakt is, blijft in zekere zin trouw aan haar roots. Origami vertoont immers vaak de kiemen van Ms. John Soda en andere adepten van de Beierse Weilheimscene. The Puddle Parade

smooit alle aanzetten tot uitbundige elektropop vakkundig in de kiem om met subtiële effecten, ontdubbelde stemmen en intrigerende geluiden een speciale sfeer neer te zetten. De titel Origami lijkt dan ook een metafoor te zijn voor verandering door manipulatie. De twaalf facetten van Origami belichten elk een ander aspect van het fascinerende universum van mevrouw Evere, zoals ingetogenheid, waarbij The Puddle Parade gelijkenissen vertoont met Xiu Xiu.

Decline & Fall van **MONTREAL ON FIRE** is een stuk minder goed te verteren. Het debuut van dit Zuid-Franse viertal groesiert in een soort van meeslepende rock die de band in een epische vorm giet, maar daarbij zwaar over de schreef gaat en op die manier een pathetisch gedrocht uitbraakt dat je met veel goede wil kan omschrijven als een makke kruisbestuiving tussen 31 Knots en Mono. Aan u de keuze. - HvdL

CLUSTER - *Qua* (Klangbad) ★★
PETER BRODERICK - *Music for Falling From Trees* (Western Vinyl) ★★½
SLEEP WHALE - *Little Brite* (Western Vinyl) ★★½
THE PUDDLE PARADE - *Origami* (Morc) ★★½
MONTREAL ON FIRE - *Decline & Fall* (Lacrymal) ★

Bureau B

Het Hamburgse Bureau B-label, dat zich zowel toespist op jazzfunk, bossanova als krautrock, kwam zojuist op de propen met een reeks cd- en vinylreissues van muziek uit de late jaren zeventig en vroege jaren tachtig. Eerste in de reeks is **THE 39 CLOCKS**, een Duits duo dat ten tijde van de hele Neue Deutsche Wellen hype zich muzikaal in zichzelf keerde, amok zocht op het podium en onder andere Joseph Beuys de pokken bezorgde op Documenta. *Pain It Dark* is vooral minimale ritmeboxpunk dat allesbehalve blijf geeft van geniaal songwriterschap, maar toch zo nu en dan aardig in de buurt komt van een apathisch Velvets of Suicidesfeertje. Vooral als de monotone gitaren een atonaal gevecht aangaan met de toetsen in "A Look Into You" komt de cd tot zijn hoogtepunt.

De scheve bonustrack "I Love A Girl" is absoluut mind frying. Wie verkocht is, kan ook de singelcompilatie op De Stijl checken.

De andere heruitgaven focussen op het latere werk van enkele krautrockpioniers. Zo is er **WOLFGANG REICHMANS** *Wunderbar*, een bijna vergeten kosmisch meesterwerk uit de kringen van Neu! en Kraftwerk. Typische spacetrips uit de late

jaren zeventig, origineel uitgekomen op het Skylabel. Voor fans van Tangerine Dream, Klaus Schulze en Köhn. Meer voor de hand liggend is *Grosses Wasser*, het zevende album van **CLUSTER**, na hun avonturen met Brian Eno. Niet echt dé mijlpaal in hun discografie, maar toch een aardigheidje voor iedereen into gesustained, pulserende en melodische krautjams. De zen van de grand piano zorgt soms een beetje voor esoterische overdaad, maar wordt goedgemaakt in de titeltrack die een oscillerende, zwellende en stotterende angstaantal is. Het overklast in ieder geval met gemak het huidige werk van het Clusterduo. -SM

THE 39 CLOCKS - *Pain It Dark* (Bureau-B) ★★½
RIECHMANN - *Wunderbar* (Bureau-B) ★★½
CLUSTER - *Grosses Wasser* (Bureau-B) ★★

7"

Lexi Disques is een nieuw en heel erg cool 7"-label uit Sint-Joost-Ten-Noode. Hun nieuwste 7" van **THE REBEL** (Country Teasers voorman) kwam ons nog niet ter ore, maar we willen gerust nog wat opscheppen over Lexi 2. Die komt van Mudboy en heet "Music For Any Speed", een filosofisch miniatuurtraktat over het zijn van de muziek. Met een hoes die ook een miniposter is van een stoned elf een dense drone en een interplanetaire carnavalsshit van de geluidsokter. Mooi op 33, 45 en zowat overal ertussenin.

WATERY LOVE is de nieuwe punkband van Meg Baird (Espers), Richard Charles (ex-Clockcleaner) en Max Milgram (The Tatoed Krusts). Op hun debuut-7" drie complexloze punkrocksongs, waarvan het eerste nummer "(I'm A) Skull" het anthem zou kunnen worden van een nieuwe generatie skullpunks. Niets wereldschokkends, maar redelijk skullfucking na een Duvel of zes. -SM

MUDBOY - *Music For Any Speed 7"* (Lexi Disques) ★★½
WATERY LOVE - *debut 7"* (Richie Records) ★★½

DEMO-OPROEP

Ok, Myspace heeft de democultuur wat teruggedrongen, maar op het Kraakkantoor ontvangen wij graag nog eens cdr's of cassettes zodat we op het gemak de tijd kunnen nemen om door de nieuwe inzendingen te grazen. Daarom doen we nog eens een speciale demooproep. Het Kraaklabel focust zich op jonge Belgische artiesten die zich schuilhouden in subgenres (en non-genres) zoals dronepsych, freejazz, etnonoise, krautrock, twisted pop, elektronica, postnewageambient en alle kruisingen hiervan. Als je denkt dat je muziek past tussen die van Ignatz, Köhn, élg en Silvester Anfang, stuur je brol op naar KRAAK c/o demo department, Molenaarsstraat 111 b 66, 9000, Gent. Stay avant-garde!

TOP 5: GR

GR is Gregory Raimo, het nieuwe voodoo-psych-onemanwonder uit de dieptes van de Franse acidkorst. Hij weet waar het goede spul te vinden is en komt zo tot wonderbaarlijke hoogtes. Speelt op 12 september in Scheld'apen samen met Bear Bones, Lay Low.

① **DON BRADSHAW-LEATHER** - DISTANCE BETWEEN US / 1972 - DISTANCE RECORDS (DBLP)
Direct-to-direct multitrack-tapetovernarij. Een symfonie gecreëerd in een vreemde abyssale zone van een mystiek superindividu. Meneer Bradshaw uit Sussex (uk) wikkelt zich in een helse surrealistische glooiing om er het onderbewustzijn te verkennen via geheime metafysische geluiden, meesterlijk gelaagd en georganiseerd door zijn multi-instrumentalisme.

② **SONIC'S RENDEZVOUS BAND** - SRB (6 DISCS BOXSET) / 1975-1978 - EASY ACTION (CD'S)
Dit is een niet te missen box-

set die al het livemateriaal van SRB tussen '75 en '78 bevat. De line-up is godverdomme bijna onverantwoord: Fred 'Sonic' Smith (MC5), Scott Morgan (The Rationals), Gary Rasmussen (The Up) en Scott Asheton (The Stooges).

③ **FRIENDSOUND** - JOYRIDE / 1969 - RCA (LP)
Explosieve "musical free-for-all" uit LA, uitmondend in spontane instrumentale jams en geluidseffecten die er een musique concrete-toets aan geven. De controlekamer wordt een instrument. Een zwaar onderschatte obscuriteit.

④ **CIRCLE X - CIRCLE X** / 1979 - DEXTER'S CIGAR (CD)

Ik raad iedereen aan om deze plaat direct volle bak te draaien. Deze plaat is dan lang een vergeten parel geweest voor de no-wave-puristen van de late jaren zeventig. Ik vraag me nog steeds waarom deze band nooit vermeld werd toen het nodig was.

⑤ **LES RALLIZES DENUDES** - '77 LIVE / SIXE (CD)

Terwijl ik nog eens aan het luisteren ben naar deze opnames, moet ik zeggen dat het verdomd moeilijk is om de hersenschade

te beschrijven die ze veroorzaken bij een normaal wezen. '77 live blijft voor mij de meest essentiële plaat van de band, de meest consistente en qua geluid ook de meest coherente in de globale esthetiek van Rallizes.

GR'AMBACHT

OPEN ATELIER | GALLERY
grambacht.blogspot.com

les ateliers claus

rue crickxstraat 15 1060 st. gillis brussels info: 0478 235 097

between art & rock 'n' roll

voor info & programma zie:
www.lesateliersclaus.com

Agenda

YANNIS KYRIAKIDES OP HAPPY NEW EARS

01/09 La Compilothèque, Brussel
Radikal Satan (fr), TG (fr)

04/09 La Zone, Luik
Phil Maggi (b), Pakito & Eric Minkinnen (fr)

06/09 De Klinker, Aarschot
Electric Wizard (uk), Blood Ceremony (can)

07/09 La Zone, Luik
Astro (jp), Kouhei Matsunaga (jp), Blops (b), Moysk (b), G.S.O.7. (b) + more tba

09/09, Worm, Rotterdam
Blues Control (us), Tropa Macaca (pt), City Hands (nl)

09/09, Witte Zaal, Gent
Astro (jp), Kouhei Matsunaga (jp)

12/09 Scheld'apen, Antwerpen
GR (fr), Bear Bones, Lay Low (b/vz)

13-20/09 Incubate, Tilburg
met: Hermann Nitsch (at), Blues Control (us), Der Blutharsch (at), Jandek (us), Amolvacy (us/uk), Orchestre Poly-Rythmo de Cotonou (ben), Lazy Magnet (us), Aluk Todolo (fr), Aufgehoben (us), Gregg Kowalsky (us), Justice Yeldham (us),...

17/09 De Player, Rotterdam
No Bra (uk)

18/09 Les Ateliers Claus, Brussel
Amolvacy (us), Razen (b)

19/09 KC Belgie, Hasselt
20 jaar Kunstencentrum Belgie: Cluster (d), Alexander Tucker (uk), Amolvacy (us/uk), Blues Control (us), Gol (f), The Last Gifted (b), Tropa Macaca (pt) + dj's & surprises

19/09 Schip, Molenbeek
Brethren of the Free Spirit (uk/nl)

22/09 Croxhapox, Gent
In Gowan Ring (us), Jessica Bailiff & Annelies Monseré (us/b)

24/09 Netwerk, Aalst
Stephan Mathieu (d), Philippe Convert (fr), Tape That (b)

25-29/09 Happy New Ears, Kortrijk
Met o.a.: Yannis Kyriakides (cy), Brethren of the Free Spirit (uk/nl), Ekkehard Ehlers (d), BJ Nilsen (se)...

25/09 Today's Art Festival, Den Haag
Lucky Dragons (us), Philip Jeck (uk), Hildur Gudnadottir (is), Yoshimitsu Ichiraku (jp)

26/09 Scheld'apen, Antwerpen
Bruismelk: Charlemagne Palestine (us), Anton Bruhin (ch), Peter Fengler (nl), Ria Paquée (b), Cotopaxi (d/nl)

01/09 Smart Project Space, Amsterdam
Ignatz (b), Chris Forsyth (us)

02/10 KC Belgie, Hasselt
Dick Van Der Harst & Joke Schreurs (b)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Wouter Vanhaelemeesch
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Jonas Delaborde (f): Gefrituurde broccoli des doods, is ook het onheilige opperhoofd achter Nazi-Knife zine. Betreden op eigen pantoffels.
Vim Lots (be): Meerpotige wiebelaar met zeer genietbaar zijproject. Twee passen naar links en drie naar rechts en hop: www.myspace.com/sixpackromancer
Gerard Herman (be): beginnend stadium van omnipotent cornflake met kort lontje en 52 extra ribben om washbord op te spelen. www.gerardherman.tk
Yannick Val Gesto (be): moet gestopt worden!
Verzamel deze zaterdag op het Tamponpleintje met benzine en lucifers. Breng ook pick-nick mee en iets om te drinken (niet alcoholisch). Inschrijven kan op mirukitusko.tk
Matt Lock (us): rijdend op de wind des oorveegs, zwaaiend met het lemmet des schoonveegs. Passeer langs puffandmagic.com
Madrileen Jose de Miguel Salanova (sp) spoort Breughel aan tot ontucht in de Disney studio's. Knutselt ook graag noise en namaakpop: afeitealperro.blogspot.com

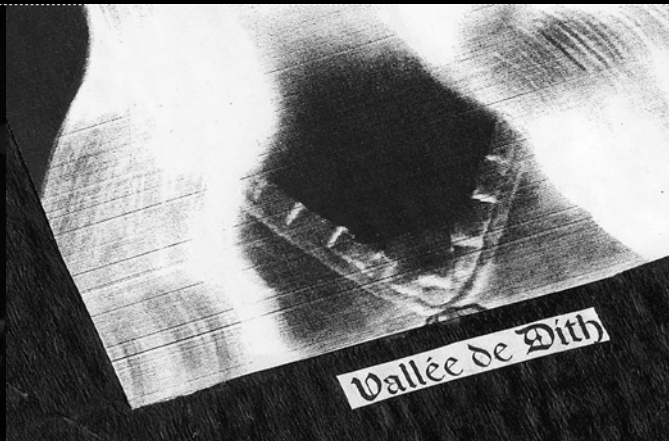
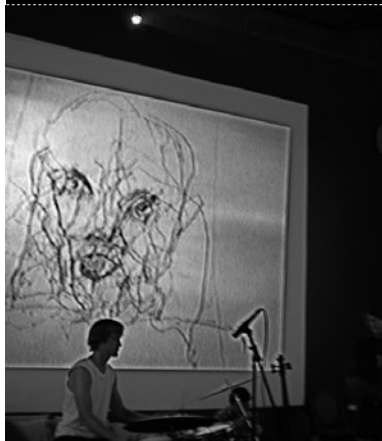
ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
van de
uitgeverij

Zat 12 september 2009, Scheld'apen
Antwerpen

HELL THRU TRIP

GR [FR]

BEAR BONES, LAY LOW [B/VZ]

Vri 18 september 2009, Les Ateliers Claus
Brussel

EXTRA VIERGE

AMOLVACY [US/UK]

RAZEN [BE]

Vri 16 oktober 2009, Kazematten
Gent

MORE SPACE IN THE COSMOS

KÖHN [BE]

+ DJ's

Din 20 oktober 2009, Stuk
Leuven

DISPLACED SOUNDS

ELIANE RADIGUE'S

NALDJORLAK I, II & III

PLAYED BY CAROL ROBINSON AND
BRUNO MARTINEZ (BASSET HORNS)
AND CHARLES CURTIS (CELLO)

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

FESTIVAL VOOR NIEUWE MUZIEK

HAPPY NEW EARS

25|09|09 ▶ 27|09|09

KORTRIJK

**HILDUR GUDNADOTTIR / ANDY MOOR /
STEPHAN MATHIEU / JULIEN CLAUSS /
THE BRETHERN OF THE FREE SPIRIT /
PAUL WIRKUS / FRANÇOIS MARTIG /
EKKEHARD EHLERS / ELS VIAENE /
AERNOUDT JACOBS / LYNN POOK /
YVES COUSSEMENT / BJ NILSEN /
JOOST REKVELD / TAMURAJ /
YANNIS KYRIAKIDES**

INFO (32) 056 / 22 10 01
WWW.HAPPYNEW EARS.BE

THE END

Met de steun van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Provincie West-Vlaanderen en de Stad Kortrijk.
Met medewerking van Bazar, Buda kunstencentrum, Jeugd & Muziek Kortrijk. Met dank aan Yves Poliaert.